



Arrest

nr. 117 936 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 3 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. TYSKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kazachs staatsburger van gemengd Kazachs-Oeigoerse origine te zijn, afkomstig uit Almaty, Kazachstan. U bent op wettige wijze gehuwd met D. J. (...) (O.V. xxxxxxx) en samen hebben jullie 2 zonen: D. (...) en D. (...).

Uw problemen in uw herkomstland zijn ontstaan na de moord op een Chinees burger in de nacht van 7 op 8 maart 2010. Uw oom, A. C. (...), was bij u op bezoek geweest en terug weggegaan, eveneens in de nacht van 7 op 8 maart 2010. Op 10 maart 2010 kwam de wijkagent S. (...) bij u langs, vertelde u dat uw oom verdacht werd van deze moord en vroeg u naar het politiekantoor te komen. Tijdens deze ondervraging waren de agenten dronken en ze sloegen u. U werd 's nachts terug vrijgelaten en ging de volgende morgen naar het ziekenhuis. In het ziekenhuis werd u ondervraagd door agenten met

wachtdienst. U besloot om klacht in te dienen tegen de wijkagent en zijn luitenant. Op 13 maart 2010 werd u opgebeld door de wijkagent en hij bedreigde u. Op 15 maart 2010 werd u opgeroepen bij de ROVD van Turksibsky en opnieuw werd u ondervraagd over uw oom. Gedurende 3 dagen werd u mishandeld en gedwongen om de verantwoordelijkheid van de moord op de Chinees op u te nemen. U werd in de nacht van 18 op 19 maart 2010 vrijgelaten, nadat u beloofde om enkele dagen later een bekentenis te zullen gaan afleggen bij de procureur. U ging naar huis, pakte er wat spullen en dook onder bij uw vriend A. L. (...). Tijdens deze onderduikperiode bleek uw partner nog lastig gevallen te worden. Bij een ondervraging in uw woonst, kreeg één van uw zonen een fikse duw, waarbij hij een hersenschudding opliep. U raadpleegde een advocate. Zij haalde mogelijk bewijsmateriaal op bij uw partner, maar besliste vervolgens om uw zaak niet te behandelen. Ze raadde u zelfs aan om uw herkomstland te ontvluchten. Op 2 juni 2010 vertrok u vanuit Almaty per trein naar Moskou. Van daaruit reisde u per auto verder naar België. Op 10 juni 2010 kwam u in België aan en dezelfde dag nog vroeg u asiel bij de daarvoor bevoegde instanties. Na uw aankomst in België vernam u dat uw neef J. (...), die op zoek was naar uw oom, ook problemen kreeg.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten over: uw identiteitskaart (origineel), uw rijbewijs (origineel), drie oproepingen (2 originele, 1 kopie), een medisch attest en twee medische rapporten (origineel), de identiteitskaart van uw partner (origineel), haar rijbewijs (origineel), jullie huwelijksakte (origineel), en de geboorteaktes van uw kinderen (origineel). Na het eerste gehoor door het Commissariaat-generaal, legde u nog een brief van uw moeder over (origineel).

Uw partner, D. J. (...) (O.V. xxxxxxxx), beroept zich voor haar asielaanvraag op dezelfde motieven als uzelf.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor onderhavige asielaanvraag beroept op problemen die u kreeg na 8 maart 2010; uw oom, die vanuit China bij u op bezoek was geweest voor zijn handelsactiviteiten, ging toen bij u weg. Die nacht werd een Chinees vermoord. Waar eerst uw oom met deze moord in verband werd gebracht, werd u zelf uiteindelijk verdacht van betrokkenheid.

Welnu, er moet worden opgemerkt dat u uw asielrelaas niet aannemelijk hebt kunnen maken, zodat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Deze beoordeling is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Er werd vooreerst vastgesteld dat u onaannemelijk onwetend bent over meerdere belangrijke aspecten van uw asielrelaas, waardoor uw geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd wordt.

Uw problemen zouden ontstaan zijn na de moord op een etnische Chinees op een markt in Almaty. Eerst werd uw oom met deze moord in verband gebracht, maar nadien werd u zelf gevisieerd door de Kazachse autoriteiten. Welnu, afgezien van het feit dat u kennelijk niet op de hoogte bent van de identiteit van de gedode man (CGVS 1, p.10), in casu een zeer belangrijk persoon in uw asielrelaas, moet opgemerkt worden dat u ook niet weet hoe hij om het leven zou gebracht zijn (CGVS 1, p.10), hoewel u tevens verklaarde (CGVS 1, p.11) dat de hele markt op de hoogte was van deze moord en iedereen er over praatte. U zou zelfs persoonlijk op de hoogte zijn gebracht van deze, voor u achteraf belangwekkende gebeurtenis door een kennis die voor/met u werkte (CGVS 1, p.11). Dat u, gezien veel personen van de markt erover praatten en zelf persoonlijk door een bron werd ingelicht, niets weet over de omstandigheden van een moord, die de aanleiding was voor al uw problemen in uw herkomstland, is weinig aannemelijk te noemen. Blijkens uw verklaringen zou u ruim 2 maanden zijn ondergedoken bij een vriend en dit voorafgaand aan uw vlucht uit uw herkomstland. Aan het eind van uw laatste asielgehoor werd u gevraagd of u tijdens voormelde periode nu al dan niet rechtstreeks telefonisch contact had met uw partner, maar u verklaart dat niet meer te weten (CGVS 3, p.13). Er werd u gewezen op de merkwaardige vaststelling dat u zich niets zou herinneren over rechtstreekse contacten tussen uw partner en uzelf in een voor jullie uiterst onzekere periode, waarop u verklaart (CGVS 3, p.13) dat u allerlei dingen aan uw hoofd had, maar van u kon wel degelijk verwacht worden dat u over dergelijk belangrijk aspect meer op de hoogte zou zijn, temeer daar uit uw verklaringen en deze van uw partner moet blijken dat één van uw zonen in deze periode ook nog het slachtoffer zou geworden zijn van fysieke agressie door agenten, die indirect het gevolg was van uw eigen problemen. Dat u over een onzekere periode in uw gezinsleven zelfs niet kunt zeggen of er al dan niet rechtstreekse contacten waren met uw partner, is weinig aannemelijk te noemen. Eveneens blijkens uw verklaringen zou u door een advocate zijn geadviseerd om uw herkomstland te verlaten. Dezelfde advocate zou u hebben laten weten dat zij uw belangen niet kon behartigen. U zou met de betreffende advocate een laatste onderhoud hebben gehad, dat ongeveer een uur lang duurde (CGVS 2, p.5). Eerst verklaart u (CGVS 2, p.5) niet te weten waarom de advocate uw belangen niet kon verdedigen. Vervolgens beweert u dat uw zaak niet behandeld zou worden door een rechtbank en dat u het niet levend zou redden bij een rechtszaak (CGVS 2, p.5). Daarop beweert u dat de advocate mogelijk connecties kon gebruiken

om zich te informeren (CGVS 2, p.5), maar over dergelijke connecties of contacten hebt u evenmin meer concrete informatie (CGVS 2, p.6). Dat u door een advocate zou geadviseerd zijn om uw herkomstland te verlaten en dit op basis van informatie waarover zij beschikte, maar hierover dusdanig vaag bent, is eveneens weinig aannemelijk te noemen. Kennelijk beschikte uw advocate, van wie mag verondersteld worden dat zij wel degelijk uw belangen wilde verdedigen, aangezien ze u naar bewijzen vroeg, over belangrijke informatie, die zelfs de directe aanleiding was voor uw vlucht, maar dat u hierover niet meer concrete informatie kunt verstrekken, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Welnu, dat u over de hiervoor opgesomde elementen dusdanig vaag en onwetend bent, doet reeds in belangrijke mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid, die bovendien ook op basis van andere vaststellingen wordt ondergraven.

Zo moet worden opgemerkt dat uw verklaringen op meerdere punten onvoldoende coherent zijn, waardoor uw geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt.

Tijdens uw eerste asielgehoor werd u gevraagd of u tussen uw eerste en tweede arrestatie probeerde om uw oom te bereiken. U verklaarde (CGVS 1, p.16) dat u naar uw oom belde, maar dat hij niet antwoordde. Uit deze verklaring blijkt dat u tussen uw eerste en tweede arrestatie minstens één poging ondernam om uw oom te contacteren. Tijdens uw laatste asielgehoor werd u opnieuw gevraagd of u trachtte om uw oom tussen uw eerste en tweede arrestatie te contacteren, maar dan verklaart u (CGVS 3, p.13) dat u dat niet deed omdat u in die periode nog niet wist of uw/jullie zaak een vervolg zou krijgen en u verwijst bij deze verklaring niet naar de eerder wél aangehaalde poging om uw oom telefonisch te contacteren, wat weinig coherent kan genoemd worden. Voorts verklaarde u tijdens uw eerste asielgehoor (CGVS 1, p.16) dat u tijdens uw tweede detentie moest toegeven dat u, samen met uw oom en nog 2 anderen een Chinees gedood had, maar tijdens uw laatste asielgehoor beweerde u (CGVS 3, p.4) zich nog te herinneren dat uw ondervragers enkel u, uw oom en nog één andere persoon in verband brachten met de moord op de Chinees en daarbij hadden uw ondervragers het voortdurend over "jullie 3", wat eveneens weinig coherent kan genoemd worden in vergelijking met uw eerdere verklaring dienaangaande. Na uw laatste vrijlating zou u naar uw vriend gebeld hebben en hij kwam u ophalen (CGVS 1, p.16), maar tijdens uw tweede asielgehoor verklaarde u uitdrukkelijk dat u bij uw vriend aankwam per taxi (CGVS 2, p.11). Tijdens uw laatste asielgehoor verklaarde u bovendien uitdrukkelijk (CGVS 3, p.12) dat het niet uw vriend was die u thuis kwam ophalen, om u bij hem te herbergen. Bij confrontatie met uw eerdere verklaringen, waaruit zou blijken dat u door uw vriend werd afgehaald, geeft u aan zich dan vergist te hebben. Dergelijke uitleg is niet afdoende te noemen. Immers kan aangenomen worden dat de wijze waarop en met wie u uw woonst verliet, in uw geheugen gegrift staat, aangezien het ging over de laatste momenten dat u in uw woning en bij uw gezinsleden verbleef. Ook over dit aspect van uw asielrelaas bent u onvoldoende coherent in uw verklaringen. Tijdens uw onderduikperiode bij uw vriend A. L. (...) richtte u zich tot een advocate (CGVS 1, p.18). U beweert aanvankelijk dat u haar telefoonnummer had, maar u weet niet waarom u dat nummer in uw bezit had (CGVS 1, p.19). Tijdens uw tweede asielgehoor wist u dat u het telefoonnummer van uw vriend A. (...) kreeg; hij was het die u haar aanraadde en hij zei dat ze zeer ervaren was (CGVS 2, p.4). U werd gewezen op uw eerdere verklaring, waaruit bleek dat u niet wist waarom u in het bezit was van het telefoonnummer van de advocate, maar uw verklaring (CGVS 2, p.4), als zou u dan mogelijk enigszins afgeleid zijn tijdens het vorige gehoor, overtuigt niet, aangezien uit uw verklaringen mag afgeleid worden dat u tijdens uw onderduikperiode slechts schaarse contacten had. Bijgevolg mocht van u verwacht worden dat u al tijdens uw eerste asielgehoor kon zeggen dat u het telefoonnummer van de advocate kreeg van uw vriend A. (...), omdat hij u zei dat hij haar kende en wist dat zij een goede advocate was. Welnu, dat u over meerdere aspecten van uw asielrelaas onvoldoende consistent bent, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er moet voorts opgemerkt worden dat uw geloofwaardigheid verder wordt ondergraven op basis van de vaststelling dat u klaarblijkelijk onvoldoende inspanningen hebt gedaan om concretere informatie aangaande uw beweerde problemen te vergaren. Zo verklaarde u tijdens uw tweede asielgehoor (CGVS 2, p.2), - dat een half jaar na uw eerste asielgehoor plaats vond - , dat u zowat één keer per week nog contact(en) onderhoudt met familie in uw herkomstland. U legde ook een brief over van uw moeder, waarin zij u, zij het summier, meer informatie verstreekte over problemen in uw herkomstland. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich zowel per brief als telefonisch bij uw moeder kan informeren. Tijdens uw laatste gehoor verklaarde u (CGVS 3, p.3) dat als u destijds dringend contact moest nemen met uw oom, u dan ook aan uw moeder zou kunnen vragen naar zijn contactgegevens omdat uw moeder de vrouw van uw oom kende en zelfs al in China geweest was. Aangezien uw moeder kennelijk een belangrijke bron kan zijn voor het vergaren van meer informatie, werd daarom aan het einde van uw laatste asielgehoor gevraagd of u zich inmiddels nog bijkomend bij uw moeder had geïnformeerd. U erkent dit niet meer gedaan te hebben omdat u daar niet meer intensief mee zou bezig zijn; u gaat ervan uit dat u wel op de hoogte zou gebracht worden van nieuwe elementen (CGVS 3, p.13). Welnu, van asielzoekers wordt verwacht dat zij vooreerst plausibele en geloofwaardige

verklaringen afleggen over belangrijke aspecten van hun asielrelaas. Er wordt echter ook van asielzoekers, zoals uzelf, verwacht dat zij zich op systematische en continue basis blijven informeren over belangrijke aspecten van hun asielrelaas en eventuele hiaten in hun relaas trachten op te vullen door personen in het herkomstland te contacteren, voor zover dit mogelijk is, wat bij u klaarblijkelijk het geval is. In uw geval moet echter worden vastgesteld dat u belangrijke hiaten in uw asielrelaas niet hebt opgevuld, middels het contacteren van familie in uw herkomstland. Deze vaststelling ondermijnt ook de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Ter illustratie van de hiervoor gedane vaststelling verwijst het Commissariaat-generaal naar uw verklaringen over uw oom en uw neef J. (...).

Uit een brief van uw moeder (document 12, groene map) moet blijken dat uw neef J. (...) fysiek zwaar belaagd zou zijn door de politie en dit omwille van het feit dat hij inspanningen deed om uw vermiste oom te zoeken. Op een bepaald moment zou J. (...) hebben vernomen dat uw oom bij de politie was (CGVS 1, p.4 en 5). U weet niet bij welke politiepost uw oom zou zijn vastgehouden (CGVS 1, p.5). Hoe J. (...) zou te weten zijn gekomen dat uw oom bij de politie was, weet u evenmin (CGVS 1, p.5). U legde de voornoemde brief van uw moeder over na uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal. Omdat er sinds het neerleggen van dit document een half jaar verstreek tot uw tweede asielgehoor, werd u gepolst of u nog nadere informatie had proberen te vergaren. U beweert dat "alles" in de brief stond (CGVS 2, p.7). Er werd u gevraagd of u inmiddels wist waar uw oom zou hebben vastgezet. U erkent dit niet te weten en u voegt er zelfs aan toe niet te weten of uw oom ooit daadwerkelijk gearresteerd werd (CGVS 2, p.7). Evenmin kon u meer informatie geven over de politiepost waar uw neef J. (...) werd vastgehouden. Op de vraag of u daaromtrent bijkomend navraag had gedaan bij uw moeder, verklaarde u (CGVS 2, p.8) dat uw moeder u telefonisch geen concrete informatie zou verstrekken, enkel per brief. Ook tijdens uw laatste asielgehoor had u geen nadere informatie over de plaats waar uw neef J. (...) zou zijn vastgehouden/ondervraagd (CGVS 3, p.6). Welnu, aangezien de verdwijning van uw oom een uiterst belangrijk aspect is van uw asielrelaas, dat bovendien zou geleid hebben tot ernstige problemen voor uw neef J. (...), mocht van u verwacht worden dat u meer inspanningen zou doen om hieromtrent meer concrete informatie te vergaren. De vaststelling dat u klaarblijkelijk dermate passief handelt in verband met informatie die betrekking heeft op uw voorgehouden problemen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze beweerde problemen.

Voorts moet opgemerkt worden dat uw verklaringen over uw vlucht naar België evenmin weinig geloofwaardig zijn.

U verklaart (CGVS 1, p.9) dat u via Rusland, Wit-Rusland, Polen en Duitsland naar België reisde en dit in een auto. U verklaart uitdrukkelijk (CGVS 1, p.9) dat u via Polen de Schengen-zone betrad. Toen u werd gevraagd of u tijdens uw reis werd gecontroleerd, beweerde u (CGVS 1, p.9) dat u na Brest een (grens)post naderde, waarbij uw passeur, een zekere A. (...), u zou gezegd hebben dat hij het nodige zou regelen. U weet echter niet waaruit deze démarche zou bestaan (CGVS 1, p.9). U beweert (CGVS 1, p.9) dat u, als inzittende van het voertuig, niets werd gevraagd. De enige instructie van de passeur luidde dat u zich stil moest houden; hij zou al het nodige doen (CGVS 1, p.9). Verder beweert u (CGVS 1, p.9) dat er met de passeur geen concrete afspraken zijn gemaakt over wat u diende te doen in geval van controles. Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt immers dat er aan buitengrenzen van de EU en zeker aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke controles plaats vinden, waarbij reizigers kunnen ondervraagd worden over hun identiteit, reisbestemming en reisdoel. Aan uw verklaringen kan bijgevolg weinig geloof gehecht worden. U werd bovendien nog geconfronteerd met deze beschikbare informatie (CGVS 1, p.10), maar uw uitleg, als zou u enkel een afgesproken bedrag moeten betalen, in ruil voor een behouden reis naar het land van bestemming, overtuigt niet. Immers, van een passeur, die met het smokkelen van personen een groot risico neemt, kan verwacht worden dat hij zijn klanten meer concrete informatie geeft over de modaliteiten van hun reis. Aan uw verklaringen kan bijgevolg geen geloof gehecht worden.

De hiervoor gedane vaststelling is zwaarwichtig. Op basis van uw weinig geloofwaardige verklaringen over uw reis van Rusland naar België, ontstaat immers het vermoeden dat u bewust een internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om aldus gegevens over uw werkelijk beschreven reisweg, het bezit van een visum of het moment van uw reis te verheimelijken. Bevestiging van dit vermoeden werd bovendien gevonden in tegenstrijdige verklaringen van uw partner en uzelf over het al dan niet bezitten van een internationaal paspoort. Tijdens uw eerste asielgehoor verklaarde u immers (CGVS 1, p.6) nooit in het bezit te zijn geweest van een internationaal paspoort. Nochtans verklaarde uw partner (CGVS 1 partner, p.5) dat zowel zij als uzelf een internationaal paspoort hadden, maar dat zouden jullie hebben afgegeven aan uw vriend, A. (...). Uw partner werd later tijdens haar eerste asielgehoor opnieuw gepeild naar het al dan niet bezitten van internationale paspoorten. Ze beweerde (CGVS 1 partner, p.14) dat jullie paspoorten hadden die gebruikt werden voor het reizen

buiten Kazachstan. Omdat uw partner daarmee klaarblijkelijk doelde op internationale paspoorten, werd zij geconfronteerd met uw verklaringen, waaruit blijkt dat u nooit een internationaal paspoort zou gehad hebben (CGVS 1 partner, p.14), maar zij beweerde enkel niet te weten waarom u dergelijke verklaringen aflegde, waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid niet werd opgeheven. Tijdens uw laatste asielgehoor werd u nogmaals gepeild naar het al dan niet bezitten van een internationaal paspoort, waarop u eerst herhaalde dat u er nooit een gehad hebt (CGVS 3, p.2). Bij confrontatie met de eerdere verklaringen van uw partner, als zou dit wel het geval geweest zijn, beweerde u dat uw partner zich vergist heeft en het in casu over geboorteaktes had bij eerdere gelegenheden (CGVS 3, p.2). Uw partner legde tijdens haar laatste asielgehoor gelijkaardige verklaringen af (CGVS 3 partner, p.2), maar deze overtuigen niet, aangezien uw partner tijdens haar eerste asielgehoor wel degelijk begreep dat er werd gevraagd naar het bezit van documenten, waarmee gereisd kan worden buiten uw herkomstland en zij niet verwees naar mogelijke verwarring met andere documenten, in casu geboorteaktes. Welnu, dergelijke tegenstrijdige en vervolgens weinig overtuigende verklaringen, ter verschoning, zijn weinig geloofwaardig te noemen en bijgevolg ontstaat wel degelijk het gerede vermoeden dat u en uw partner een internationaal paspoort verbergen voor de Belgische autoriteiten. Deze vaststelling ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Voor zover er sprake van is dat u beschuldigd wordt van steun aan een extremistische groepering, dient te worden gesteld dat uit informatie, waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China (of als dusdanig beschouwd worden door de autoriteiten), weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten. Enkel in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel, bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap, mondde deze druk uit in ernstigere problemen. Welnu, wat u betreft, kan niet worden gesteld dat u een dergelijk profiel bezit of u zou worden toegeschreven. Waar u beweert dat u een betrokkenheid wordt toegeschreven omdat u geen informatie kon geven met betrekking tot een moordzaak, dient gesteld dat uit het voorgaande blijkt dat aan uw problemen in verband met deze moordzaak geen geloof kan gehecht worden.

Tot slot dient er te worden toegevoegd dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Aangezien u, behoudens de voormelde asielmotieven geen andere problemen in uw herkomstland inroept, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Uit voorgaande vaststellingen dient dan ook te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De door u overlegde documenten zijn niet in staat om de eindbeoordeling van onderhavige aanvraag in positieve zin te wijzigen. Uw identiteitskaart, deze van uw partner, uw rijbewijs en dat van uw partner, de geboorteaktes van uw kinderen bevatten gegevens over jullie identiteit, die hier niet betwist wordt. Uw huwelijksakte bewijst de formele band tussen uzelf en uw partner, wat hier evenmin ter discussie staat. De overlegde oproepingen bevatten geen informatie over de hoedanigheid waarin u werd opgeroepen, noch over de zaak waarin u werd geconvoceerd. Een eerste medisch attest op uw naam is zeer summier qua inhoud. Het bevat weinig medische informatie en het bevat helemaal geen informatie over de oorzaak van uw medische problemen. Een ander, uitgebreider medisch rapport op uw naam, vermeldt wel dat u zou geslagen zijn door een politieagent. Er kan echter verondersteld worden dat deze vermelde oorzaak louter op basis van uw verklaringen kon geattesteerd worden. Het medisch attest op naam van uw zoontje maakt melding van een hersenschudding, maar uit het attest kan niet afgeleid worden dat deze hersenschudding het gevolg zou geweest zijn van fysiek geweld door een agent, wat u en uw partner nochtans beweren. De brief van uw moeder ten slotte kan niet beschouwd worden als een objectieve en neutrale bron. Bijgevolg kan besloten worden dat de door u overlegde documenten de eindbeoordeling van uw asielaanvraag niet in positieve zin kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel werpt verzoekende partij de schending op van wederom artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde en vierde middel roept verzoekende partij nogmaals de schending in van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekende partij gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Omtrent de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij onaannemelijk onwetend blijkt te zijn over meerdere belangrijke aspecten van haar asielrelaas, betoogt verzoekende partij het volgende.

Betreffende haar onwetendheid over de identiteit van de gedode man en hoe hij om het leven zou gebracht zijn, acht verzoekende partij het vanzelfsprekend dat zij hieromtrent geen kennis heeft, daar zij niet betrokken was bij deze moord.

Waar verwerende partij het onaannemelijk acht dat verzoekende partij dermate vaag is aangaande het feit dat zij door haar advocate geadviseerd zou zijn om haar herkomstland te verlaten en dit op basis van informatie waarover zij beschikte, oppert verzoekende partij dat zij een geringe juridische kennis heeft en dat haar onderhoud met advocaten zeer beperkt is en haar contact met de advocate plaatsvond in een zeer precarie situatie, waardoor het begrijpelijk is dat zij niet dieper in kan gaan op de rol van de advocaat.

Ten slotte meent verzoekende partij dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt en bewust verkeerde interpretaties geeft aan de verklaringen van verzoekende partij.

2.2.3.2. Vooreerst is de Raad van oordeel dat de loutere opmerking van verzoekende partij dat het vanzelfsprekend is dat zij geen nadere kennis heeft over de identiteit van de gedode man en de omstandigheden van de moord geenszins van aard is de uitgebreide motivering van verwerende partij te

weerleggen, meer in het bijzonder dat het onaannemelijk is dat verzoekende partij hiervan niet op de hoogte is daar zij zelf verklaarde dat de hele markt op de hoogte was van deze moord, en iedereen er over praatte, en dat zij zelfs persoonlijk op de hoogte werd gebracht van deze gebeurtenis, die de aanleiding was voor al haar problemen in haar land van herkomst. Het komt aan verzoekende partij immers toe om dit motief met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Verder kan het gegeven dat verzoekende partij een geringe juridische kennis heeft en zij niet vaak contact heeft met advocaten, enkel in deze zeer precare situatie, niet verklaren waarom verzoekende partij dermate vaag blijft omtrent de informatie waarop de advocate zich gebaseerd zou hebben teneinde verzoekende partij te adviseren om haar land van herkomst te verlaten. Deze belangrijke informatie waarover haar advocate beschikte, vormde immers de directe aanleiding voor de vlucht van verzoekende partij en haar gezin. Daar de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is, is het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij hierover niet meer concrete informatie kan geven.

Daar waar verzoekende partij verwerende partij verwijt bewust verkeerde interpretaties te geven aan de verklaringen van verzoekende partij, merkt de Raad ten slotte op dat verzoekende partij geen concrete elementen uit de bestreden beslissing naar voren haalt om aan te tonen dat verwerende partij bewust verkeerde interpretaties zou hebben gegeven aan de verklaringen van verzoekende partij. Daarenboven stelt de Raad vast dat, gelet op de inhoud van het gehoorverslag en de inhoud van de bestreden beslissing, niet kan worden ingezien welke gegevens verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd werden.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de door verwerende partij vastgestelde onaannemelijkheid dat verzoekende partij niet meer zou weten of zij tijdens de periode waarin zij ondergedoken was rechtstreeks telefonisch contact had met haar partner, een doorslaggevend motief betreft dat door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid wordt gelaten waardoor dit als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.4.1. Inzake de vastgestelde incoherentie aangaande het opnemen van contact met haar oom tussen haar eerste en tweede arrestatie, meent verzoekende partij dat de essentie uit haar verklaringen is dat zij nog steeds geen contact had met haar oom, en dat de reden waarom zij geen contact heeft gehad irrelevant is. Het weglaten of het per ongeluk niet vermelden van de reden waarom zij geen contact heeft gehad houdt niet in dat zij de waarheid niet zou vertellen.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat de verklaringen van verzoekende partij hieromtrent tegenstrijdig zijn.

Tijdens haar eerste gehoor verklaart zij dat zij tussen haar eerste en tweede ondervraging getracht heeft haar oom te bellen, maar dat deze evenwel niet antwoordde (administratief dossier, stuk 12, gehoorverslag CGVS d.d.13/12/2012, p. 16). Tijdens haar derde gehoor verklaart zij echter het volgende: *"Probeerde u tussen eerste en tweede arrestatie om oom te contacteren? Neen, ik wist toen nog niet of er een vervolg van zaak zou komen. (...)"* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 17/10/2013, p. 13). De opmerking dat verzoekende partij louter de reden waarom zij geen contact heeft gehad niet vermeld zou hebben of vergeten zou zijn, kan geenszins worden gevolgd daar uit de gehoorverslagen duidelijk blijkt dat verzoekende partij daarentegen verschillende redenen opgeeft voor het feit dat zij geen contact heeft gehad met haar oom, namelijk enerzijds dat zij gepoogd heeft om hem te bellen maar dat hij niet opnam, en anderzijds dat zij geen enkele poging ondernam om haar oom te contacteren.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de door verwerende partij vastgestelde incoherenties met betrekking tot haar gedwongen toegeving tijdens haar tweede detentie dat zij een Chinees gedood had, met betrekking tot de wijze waarop zij na haar laatste vrijlating naar haar vriend A. L. was gegaan en met betrekking tot het verkrijgen van het telefoonnummer van de advocate die verzoekende partij raadpleegde, doorslaggevende motieven betreffen die door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid worden gelaten waardoor ook deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.5.1. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partij onvoldoende inspanningen heeft gedaan om concretere informatie aangaande haar beweerde problemen te vergaren, meent verzoekende partij dat verwerende partij onvoldoende rekening houdt met haar cultuur en gewoonten. Voor Oeigoeren is het immers ongepast ouders tot last te zijn. Doordat verzoekende partij en haar gezin reeds voldoende last hebben bezorgd aan de familie, zou het enkel frustrerend zijn voor haar moeder om zich continue te informeren over de situatie in Kazachstan. Bovendien heeft haar moeder in principe

weinig tot geen informatie waardoor verzoekende partij vermoedt dat zij op de hoogte zal worden gebracht indien haar moeder nieuwe relevante informatie zou verkrijgen.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij zou toelaten haar eigen situatie beter in te schatten. Het zich niet terdege informeren bij haar familie in haar herkomstland, terwijl uit haar verklaringen blijkt dat zij zich zowel per brief als telefonisch bij haar moeder kan informeren, over de stand van zaken doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij. Dat verzoekende partij dit niet zou hebben gedaan omdat het "ongepast" zou zijn zich verder hierover te informeren en zodoende haar moeder verder tot last te zijn, kan geenszins als verschoningsgrond worden aanvaard voor het zich niet verder informeren omtrent de situatie in haar land van herkomst. Dat verzoekende partij zich meer zou bekommeren om de aldaar geldende beleefdheidsnormen is immers niet ernstig te nemen gezien het belang van deze informatie voor verzoekende partij. Voorts maakt verzoekende partij het geenszins aannemelijk dat haar moeder niet over de informatie zou beschikken waarnaar gevraagd werd tijdens de gehoren van verzoekende partij, zoals informatie over de aanhouding van haar oom en haar neef J.. Immers werd door verzoekende partij zelfs geen enkele poging ondernomen om van haar moeder nadere details te bekomen (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 06/06/2013, p. 8 en stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 17/10/2013, p. 6).

2.2.6.1. In verband met het ongeloofwaardig bevinden van de reisweg van verzoekende partij en haar gezin, stelt verzoekende partij dat verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de realiteit aangezien, ondanks er in principe controle wordt uitgevoerd aan de EU-grenzen, er zeer vele wijzen blijken te zijn om de controles te omzeilen. Verzoekende partij wijst op de aanwezigheid van corruptie in grenslanden van de Schengenzone en stelt dat het daarom niet ondenkbaar is dat het mogelijk is de EU te betreden zonder de vereiste documenten door het afkopen van een grenswachter.

Waar verwerende partij stelt dat omwille van de ongeloofwaardige verklaringen omtrent haar reis het vermoeden ontstaat dat verzoekende partij bewust een internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om aldus gegevens over haar werkelijk beschreven reisweg, het bezit van een visum of het moment van haar reis te verheimelijken en dat dit vermoeden bevestigd wordt door de tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij en haar partner over het al dan niet bezitten van een internationaal paspoort, legt verzoekende partij uit dat zij nooit een internationaal document heeft gehad, maar wel een "metrich". Dit is een soort van geboorteakte die geldt als identiteitskaart waarmee men kan reizen door de vroegere landen van de Sovjet-Unie, maar waarmee men niet kan reizen buiten de vroegere landen van de Sovjet-Unie zodat het geen effectief internationaal paspoort is, maar wel door haar partner kan worden opgevat als een internationaal reisdocument.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij niet uitsluit dat personen erin slagen illegaal Europa binnen te komen, doch stelt dat bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. De verklaring van verzoekende partij dat onderweg niet persoonlijk werd gecontroleerd is derhalve onaannemelijk. De opmerking van verzoekende partij dat er corruptie zou zijn aan de grenscontroles bij het binnenkomen van de EU betreft een blote bewering die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd.

Verder is de Raad de mening toegedaan dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen afspraken zou hebben gemaakt met de chauffeur die haar van Rusland naar België begeleidde over wat zij diende te doen in het geval er iets mis zou lopen aan de grenscontrole. Uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier, stuk 23, deel 2), blijkt immers dat de buitengrenzen van de EU uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel en het is derhalve volstrekt niet aannemelijk dat de reis dermate slordig werd georganiseerd.

Waar verzoekende partij aanvoert dat haar partner wellicht verwees naar de "metrich", een document waarmee men zou kunnen reizen naar de vroegere landen van de Sovjet-Unie, maar waarmee men niet kan reizen buiten deze landen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij het bestaan van dergelijk document op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwt, waardoor dit een blote bewering betreft die geenszins van aard is de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij en

haar partner over het al dan niet bezitten van een internationaal paspoort in een ander daglicht te stellen.

2.2.7.1. Ten slotte meent verzoekende partij dat verwerende partij onterecht stelt dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat doorgaans goed zou zijn en wijst erop dat in 2009 in het Zuid-Oosten van China, in de provincie Siankiang, hevige rellen zijn ontstaan tussen Oeigoeren en Chinezen waarbij een 200-tal mensen zijn omgekomen. Van deze onrust maakt verwerende partij geen enkele melding.

2.2.7.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat *in casu* de situatie van Oeigoeren in Kazachstan relevant is, en in welke mate er sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren in Kazachstan, waardoor de verwijzing van verzoekende partij naar de rellen in 2009 in het Zuid-Oosten van China irrelevant is. Haar opmerking dat verwerende partij hiervan geen melding heeft gemaakt in de bestreden beslissing, is dan ook niet dienstig.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 22 en 23) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 13 december 2012, 6 juni 2013 en 17 oktober 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT